

je izšel „Vtoroj sbornik stihotvorenij“, katerega je avtor posvetil svojemu dobremu prijatelju, znamenitemu modroslovcu V. S. Solovjěvu. Vezala je ta dva ruska veleuma neugasna želja po znanju, ljubezni do modroslovja in neka skupnost literarnih

Mutsu Hito, japonski cesar.

naziranj Ta zveza se je izrazila posebno silno po smrti Solovjěva, ko je Vasilij Lvovič izdal o svojem prijatelju-filozofu celo knjigo z oceno velikega ruskega mislilca in njegove literarne delavnosti.

Najnovejše in žal poslednje pesniško delo Vasilija Lvoviča so pa njegove „Arabeske“, katere so izšle dober mesec pred smrtjo svojega avtorja.

Pa Vasilij Lvovič ni bil samo blagovnočen lirik; bil je tudi odlični dramatik. Njegovi dramatični umotvori so: Zgodovinska drama „Tamara“ (1894), komedija „Pervaja muha“ (1894), dramatična studija „Dvë milostyni“, priljubljena igra „Neftjanov fontan“, katero so l. 1891. večkrat predstavljali na izbirnem odru moskovskega „Malega teatra“, in druga zgodovinska drama „Menčikov“, objavljena lani v tretji knjigi „Ruskega Věstnika“.

Vsaj meni se pa dozdeva, da bo Rusija najbolj žalovala po Vasiliju Lvoviču kot nadarjenem in energičnem časnikarju. Sicer je Veličko deloval v tej stroki le kakih šest let, a to so bila poslednja leta njegovega kratkega življenja, leta polnega razcveta njegovih duševnih in telesnih sil. Energija in plemenitost njegovega publicističnega peresa sta spominjali Katkova; a dosegel ga seveda ni v svoji delavnosti, saj je Rusija v 19. stoletju imela le enega Katkova Mihajila Nikiforoviča. . . Kot duhovit polemik je uredoval Vasilij Lvovič od l. 1897. „Kavkaz“ skozi tri leta. To je bila kratka doba, a polna plodovitega dela. Pravi ruski domoljubi še zdaj zalujejo, da se

je v visokih vladnih krogih na Kavkazu ugneznila intriga proti ognjevitemu domoljubnemu pisatelju ruskega, ki ga je prisilila, da je odstopil sovražnemu pritisku ter si poiskal drugega delokroga. Tega je našel Veličko v „Ruskem Věstniku“, ki je izhajal do l. 1892 v Moskvi, potem se pa preselil v Petrograd. V lastništvu V. V. Komarova in pod glavnim uredništvom V. L. Velička je postal „Ruskij Věstnik“ mogočno, v resnici rusko glasilo, kakršno je bilo nekaj pod Katkovim.

Vasilij Lvovič je pisal mnogo za ta veliki mesečnik. Ni zvezka, v katerem ne bi bilo po nekoliko pesmi in člankov najraznovrstnejše vsebine izpod njegovega peresa. Vendar najzanimivejša in mislečim Rusom najdražja je bila tista rubrika, v kateri je Vasilij Lvovič objavljali svoje „Russkija rěči“. Koliko je v teh pogovorih, v teh resnično ruskih besedah, zdravih misli, koliko najstrupenejšega sarkazma, koliko mnogostranskega literarnega talenta — to more spoznati le oni, ki jih je premišljeval in pozna razmere, katerim so namenjene.

Končno pa še eno.

Proti inostranskim in moderno-ruskim, ruskega narodu in državi pogubnim strujam so osnovali ruski domoljubi v Petrogradu „Русское Сообрание“, politično, literarno, domoljubno društvo, v katerem se shajajo vsi odličnjaki ruske književnosti in politike s patriotskimi smermi. Nam pač ni treba še posebno poudarjati, da je bil Vasilij Lvovič prvi

Hurako, hči kneza Išijo Tadaka, japonska cesarica.

med ustanovniki in osnovatelji tega društva, ki je velevažno za gizdavo in z vsakovrstnimi zapadno-evropskimi, brezumnimi stremljenji prepojeno petrograjsko družbo. Ves svobodni čas je posvečal Veličko temu znamenitemu društvu, ki se razprostira